

копието си и полита къмъ мъртавцитѣ, но копието като тънка тръстика, се раздробява въ ржцѣтъ му.

... Шахътъ е въ отчаяние... шахътъ бѣга... но въ чудо вижда какъ мъртавци отвсѣкждѣ, отъ всички краища на земята, отъ всички бойни полета, дѣто той е разбивалъ пълчища неприятели, — се впусчатъ слѣдъ него и заграждатъ неговия пжтъ... Отъ ужасъ — ту го хвърля въ огнь, ту хладенъ потъ избива тѣлото му... И, обезсиленъ, той пада сѣ по-низко и по-низко, увлѣченъ сѣкашъ въ бездѣнна нѣкакава пропасть отъ неизвѣстна, невидима нѣкаква сила...

Или отеднажъ се прѣнесе въ запалени градове, кждѣто чува трѣсѣка на пламъцитѣ и ужасния шумъ на падащи здания, плачове и вопли на жени и покъртителенъ дѣтски плачъ... Черни обгорѣли развалини му се рисуватъ като страшни силуети на огнения фонъ на небето — и въ единъ мигъ само, гжсти кълба димъ, пронизани отъ искри се спущатъ, като мрачни завѣси прѣдъ очитѣ му...

И струва му се, че слънцето, че луната и звѣздитѣ сж паднали отъ небето и се търкалятъ въ неговитѣ крака. Но въ тая минута се издига прѣдъ него Али Керимъ и му казва;

— Всичко това, което виждашъ въ краката си — това слънце, луната и звѣздитѣ — това не сж небесни свѣтила, не! — Всичко това не е истинско, то е фалшиво, направено. Истинското слънце не пада отъ небето въ твоитѣ крака! Погледни! Ето, то е тамъ — високо надъ тебе...

И шахътъ подига глава и вижда: въ небето гори яркото слънце, гори съ огнь и блѣсъкъ надъ главата му... А и главата му тѣй гори, боли го, въ ушитѣ му шумъ и звънъ...